

Република Србија
УПРАВНИ СУД
Одељење у Нишу
П-3 У. 20580/13
12.03.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Томислава Медведа, председника већа, Ненада Стојановића и Десе Симић, чланова већа, са судским саветником Небојшом Стојановићем, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., против тужене Дисциплинске комисије Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Већа у Нишу, ради поништаја решења туженог, ДКТ број 66/13 од 20.11.2013. године, у предмету дисциплинске одговорности, у нејавној седници већа, одржаној 12.03.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба се **УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Дисциплинске комисије Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Већа у Нишу, ДКТ број 66/13 од 20.11.2013. године и предмет враћа надлежном органу на поновно одлучивање.

II УВАЖАВА СЕ захтев тужиоца и обавезује тужени орган да тужицу на име трошкова управног спора, исплати износ од 16.500,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

Образложење

Оспореним решењем одбијен је приговор браниоца запосленог А.А., поднет против решења дисциплинског старешине Полицијске управе у Врању, ДС бр. 116-39/2012 од 12.08.2013. године и потврђено наведено првостепено решење, којим су тужилац А.А., као и Б.Б., В.В. и Г.Г., запослени полицијски службеници ПУ Врање, ОСП-СПИ за Аутопут, оглашени одговорним за учињену тешку повреду службене дужности из члана 157. став 1. тачка 7. Закона о полицији, понашање супротно Кодексу полицијске етике, који штети угледу службе или нарушава односе међу запосленима, за коју је тужиоцу изречена дисциплинска мера - новчана казна у износу од 30 одсто од месечне плате запосленог у времену од једног месеца.

У тужби поднетој Управном суду 30.12.2013. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа, због повреде правила поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права. Наводи да у радњама дисциплинске повреде која му је у конкретном случају стављена на терет, нема елемената тешке повреде службене дужности из члана 157. став 1. тачка 7. Закона о полицији, јер није јасно на ком доказу је заснован закључак надлежних дисциплинских органа да је критичном приликом спавао на радном месту. Истиче да је у току поступка предложио да се у својству сведока саслуша полицијски службеник Г.Г., који је критичном приликом непосредно пред долазак командира у контролу, боравио и разговарао са тужиоцем у истој просторији дежурне службе, при чему је тужилац био уредно одевен са целокупном потребном опремом и није био заваљен у фотељу, односно није било пригушеног светла, због чега није основан закључак дисциплинских органа да је спавао на радном месту. Додаје да командир који је критичном приликом извршио контролу, исту није извршио у складу са Правилником којим је уређен начин поступања приликом контроле, јер је контролу вршио самостално, без присуства још једног лица, због чега се не може само на основу његовог извештаја, без других лица која би потврдила такве наводе, извести закључак да је одговоран за дисциплинску повреду која му је у конкретном случају стављена на терет. Уакзује да тужени орган приликом одлучивања о његовом приговору, није отклонио наведене недостатке на које је указано, због чега је оспорено решење незаконито. Предлаже да Суд уважи тужбу, поништи оспорено решење, а туженог обавезе да му накнади трошкове управног спора, за састав тужбе у износу од 60.000,00 динара.

Тужени орган је доставио Суду списе који се односе на предмет управног спора и одговор на тужбу, у коме остаје при разлозима датим у образложењу оспореног решења и предлаже да Суд одбије тужбу.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у смислу одредбе члана 41. став 1. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09), Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Према разлозима датим у образложењу оспореног решења, тужени орган је констатовао да је поступак вођен од стране овлашћеног лица и да је првостепено решење донело овлашћено лице за одлучивање, а да је тужилац благовремено против првостепеног решења изјавио приговор, да је диспозитив првостепеног решења јасан, да решење садржи разлоге за одлуку, при чему су приликом доношења првостепеног решења правилно и потпуно утврђене све чињенице које су од значаја за доношење законитог и правилног решења и да у приговору нису изнете нове чињенице и нови докази који би искључили или умањили дисциплинску одговорност тужиоца, а да је првостепени дисциплински поступак у свему вођен у складу са чланом 6. Уредбе о дисциплинској одговорности у Министарству унутрашњих послова и Законом о општем управном поступку. Из образложења оспореног решења даље произлази да је тужени орган нашао да током првостепеног поступка није учињена битна повреда одредаба Закона о општем управном поступку, нити повреда прописа којима је регулисана дисциплинска одговорност запослених, а да је поступак који је претходио решењу правилно спроведен и да је првостепени орган поступио у свему у складу са чланом 125. Закона о општем управном поступку, којим је прописано да се пре доношења решења морају утврдити све одлучне чињенице и околности које су од значаја за доношење решења, као и са одредбом члана 192. став 1. истог Закона, којом је прописано да надлежни орган за решавање доноси решење у управној ствари на основу одлучних чињеница

утврђених у поступку. Према налажењу туженог органа, првостепени орган је у конкретном случају недвосмислено утврдио постојање елемената тешке повреде службене дужности, зато што је тужилац од стране командира СПИ за аутопут у Врању Милета Димитријевића, затечен да спава седећи у фотељи дана 01.04.2012. године, око 04,00 часова, у просторији Дежурне службе СПИ за аутопут у Врању, због чега се чињенично-правни закључак првостепеног органа не доводи у питање, као и да је на правилно и потпуно утврђено чињенично стање, првостепени орган правилно применио материјално право, када је нашао да се у радњама тужиоца стичу битна обележја тешке повреде службене дужности из члана 157. став 1. тачка 7. Закона о полицији, због чега су наводи из приговора браниоца А.А. и у овом делу неосновани. Тужени орган је у погледу одлуке о дисциплинској мери изреченој тужиоцу, ценећи све услове прописане чланом 7. Уредбе о дисциплинској одговорности у Министарству унутрашњих послова, нашла да је дисциплински старешина утврдио све чињенице и околности које су од значаја за избор и врсту дисциплинске мере, да је изречена дисциплинска мера предвиђена за ту дисциплинску повреду и да је правилна и на закону заснована и одмерена, да је сразмерна тежини повреде службене дужности, чиме и у овом делу закон није повређен на штету запосленог.

Одредбом члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ", број 33/97 и 31/01 и "Службени гласник РС", број 30/10), прописано је између осталог, да у осталим стварима образложење решења садржи: кратко излагање захтева странака, утврђено чињенично стање, по потреби и разлоге који су били одлучни при оцени доказа, разлоге због којих није уважен који од захтева странака, правне прописе и разлоге који с обзиром на утврђено чињенично стање упућују на решење какво је дато у диспозитиву. Према одредби члана 235. став 1. истог закона, одредбе овог закона које се односе на првостепено решење сходно се примењују и на решења која се доносе по жалби, а одредбом става 2. истог члана закона, између осталог је прописано, да се у образложењу другостепеног решења морају оценити и сви наводи жалбе.

Код оваквог стања ствари, а имајући у виду цитиране одредбе Закона о општем управном поступку, Суд налази да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, јер образложење оспореног решења не садржи разлоге који упућују на решење какво је дато у диспозитиву, при чему тужени орган није оценио све наводе приговора тужиоца против првостепеног решења дисциплинског старешине од 12.08.2013. године, а те повреде су биле од значаја за доношење законите одлуке у овој правној ствари. Ово због тога што је тужиоцу у спроведеном дисциплинском поступку стављена на терет тешка повреда службене дужности из члана 157. тачка 7. Закона о полицији, понашање које штети угледу службе или нарушава односе међу запосленима, при чему из чињеничног описа наведене тешке повреде службене дужности, није јасно одређено да ли се у конкретном случају ради о понашању које штети угледу службе или понашању које нарушава односе међу запосленима, због чега диспозитив првостепеног решења није одређен. При томе у образложењу оспореног решења нису дати разлози у погледу оцене законитости изречене дисциплинске мере и примени одредбе члана 7. Уредбе о дисциплинској одговорности у Министарству унутрашњих послова ("Службени гласник РС", број 8/06), према којој се, између осталог, при изрицању дисциплинске мере води рачуна о степену одговорности запосленог, тежини последица повреде службене дужности, као и субјективним и објективним околностима под којима је повреда службене дужности извршена. Осим тога тужени орган је у образложењу оспореног решења само уопштено навео да су приликом доношења првостепеног решења правилно и потпуно утврђене све чињенице које су од значаја за доношење законитог и правилног решења и да у приговору нису изнете нове чињенице и нови докази који би искључили или

умањили дисциплинску одговорност тужиоца. Овако дати разлози туженог органа у образложењу оспореног решења, према налажењу Суда, не могу се сматрати оценом навода приговора тужиоца против првостепеног решења дисциплинског старешине од 12.08.2013. године, у смислу одредбе члана 235. став 2. Закона о општем управном поступку, јер тужени орган није дао разлоге на који начин је ценио наводе из приговора, нити конкретне разлоге због којих налази да су они неосновани. Због наведених разлога, оспореним решењем су повређена правила поступка на штету тужиоца, а те повреде су биле од значаја за доношење законите одлуке у овој правној ствари.

Суд је овај спор решио без одржавања јавне расправе, у смислу одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима, којом је прописано да Суд решава без одржавања усмене расправе, само ако је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, или ако странке на то изричито пристану, будући да је због наведених повреда правила поступка оспорени акт незаконит, а што је Суд могао да цени на основу стања у списима, без одржавања јавне расправе, а не ради се о нарочитим случајевима из члана 34. Закона о управним споровима, у којима је обавезна усмена јавна расправа.

Са изнетих разлога, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је, применом одредбе чл. 42. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

У извршењу ове пресуде тужени орган је дужан да донесе ново и на закону засновано решење, придржавајући се примедба Суда изнетих у пресуди, у року и на начин прописан одредбом чл. 69. став 2. Закона о управним споровима.

Разматрајући захтев тужиоца за накнаду трошкова спора, на основу члана 66. и 67. Закона о управним споровима и члана 153. став 1. и 154. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", број 72/11,... и 55/14), које се сходно примењују у смислу одредбе члана 74. Закона о управним споровима, Управни суд је нашао да је захтев у делу основан, с обзиром да је тужилац у смислу одредбе члана 163. став 2. Закона о парничном поступку, определио трошкове које је имао у вези са покретањем овог управног спора, а које је Суд, на основу Тарифног броја 43. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката ("Службени гласник РС", број 121/12), одредио за састав тужбе у износу од 16.500,00 динара, док је за више тражени износ трошкова за састав тужбе до траженог износа од 60.000,00 динара, захтев тужиоца прекомеран, због чега је Суд досудио тужиоцу трошкове управног спора у износу од 16.500,00 динара, одлучујући као у ставу II диспозитива ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 12.03.2015. године, II-3 У. 20580/13

Записничар,
Небојша Стојановић, с.р.

Председник већа-судија,
Томислав Медвед, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић